

«Καθαρισμεν ἑαυ-
τούς ἀπό παντός
μολυσμοῦ σαρκός
καί πνεύματος, ἐ-
πιτελοῦντες ἀγιω-
σύνην ἐν φόβῳ
Θεοῦ».

(Β' Κορινθ. 7, 1)

«Ὑμεῖς ναός Θεοῦ
ἐστε ζῶντος».

(Β' Κορινθ. 6, 16)

ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗ ΔΙΑΚΟΝΙΑ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΑΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ

ΕΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ
ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΟΙΚΟΔΟΜΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ:

ΟΔΟΣ ΙΑΣΙΟΥ 1 (ΜΟΝΗ ΠΕΤΡΑΚΗΣ)

ΑΡΙΘ ΤΗΛΕΦ. 72-112

ΕΤΟΣ Β'

ΑΘΗΝΑΙ 10 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1954

ΑΡΙΘ. 41 (76)

Ο ΠΑΝΤΟΔΥΝΑΜΟΣ ΠΡΟΣΤΑΤΗΣ

*Αναγνώσις: Λουκ. 7, 11-16

Με μίαν φωνήν ἀνεκάνισεν ὁ νεκρὸς καὶ ἤρξατο λαλεῖν», κατὰ τὴν σύντομον, ἀλλὰ τόσον παραστατικὴν διήγησιν τοῦ σημερινοῦ Εὐαγγελίου. Καὶ ἡ χαρὰ διε-
δέχθη τὸ πένθος, τὰ δάκρυα καὶ τοὺς ἔδυρ-
μούς τῆς δυστυχισμένης χήρας. Τὸ μονά-
κριβό ἀγόρι τῆς, ποὺ τὸ συνώδευε ἄφωνον
εἰς τὸν τάφον, τώρα, ζωντανὸς καὶ υγι-

βρέχει με δάκρυα χαρᾶς καὶ εὐγνωμοσύνης,
ποὺ ἤλθαν εἰς τὴν θέσιν τῶν δακρύων τοῦ
πένθους καὶ τοῦ πόνου. Δὲν εἶναι, λοιπόν,
ἕνας ὁποιοσδήποτε παραστικὸς ραββί, ποὺ
ἀπλῶς τὴν ἐλυπήθηκε, ἢ καὶ ἀπὸ ὑποχρέ-
ωσιν, ἠθέλησε τόσον ἀδέξια νὰ τὴν παρη-
γορήσῃ, με τὴν εὐκαλὴν σύστασιν νὰ μὴ
κλαίῃ!... Εἶναι ὁ Κύριος τοῦ θανάτου καὶ

ΥΜΝΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

Κάθισμα. Ἦχος Πλ. Δ'.

Ἄνεστης ἐκ νεκρῶν, ἡ ζωὴ τῶν
ἀπάντων, καὶ Ἄγγελος φωτὸς
ταῖς θυναιξίν ἐβόα: Παύσασθε
τῶν δακρύων, τοῖς Ἀποστόλοις
εὐαγγελίσασθε· κρᾶξατε ἀνυμνοῦ-
σαι, ὅτι ἀνέστη Χριστὸς ὁ Κύ-
ριος, ὁ εὐδοκήσας σῶσαι, ὡς
Θεός, τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων.

καὶ ἐκείνη ἀκούει με κα-
μάρη τὴν λαλιὰν του! Δίκαιον, λοιπόν,
εἶχεν ὁ παραστικὸς
Ραββί, ποὺ ἔβλεπεν τὴν
εἶδε νὰ σέρνεται μισο-
λιπόθυμη πίσω ἀπὸ
τὸ νεκροκρέββατο τοῦ
παιδιοῦ τῆς, τὴν ἐ-
πλησίασε με τόσον
καλωσύνην καὶ τῆς
εἶπε: «Μὴ κλαῖν!»

Καὶ ὁμοίως τῆς εἶχε φανὴ παράξενη τότε
αὕτη ἡ προτροπὴ πῶς ἤμποροῦσε νὰ μὴ
κλαίῃ τὴν χαμένην ἐλπίδα τῶν μεύρων
γρατειῶν τῆς μιᾶς χαροκαμένης χήρας, ποὺ
συνώδευε εἰς τὸν τάφον τὸ μονάκριβό τῆς
παιδί;... Μά, ποῦ νὰ ξεύρῃ,—ἡ δυστυχι-
σμένη!—ποῖος ἦτο Ἐκεῖνος, ποὺ τῆς
ὠμίλησε μ' αὐτὴν τὴν γλώσσαν!

Τώρα, γονατιστὴ εἰς τὰ πόδια Του, τὰ

σπίτι του, ἀναστημένον, καὶ δοξάζουν τὸν
Θεόν, «ὅτι ἐπεσκέψατο τὸν λαόν Αὐτοῦ».

Αἶ ! Αὐτὸς ὁ Κύριος τῆς ζωῆς καὶ
τοῦ θανάτου εἶναι ὁ Ἀρχηγὸς μας, ἀδελ-
φοί! καὶ εἰς τὴν παντοδύναμον ἐξουσίαν
Του εἶν ἀναθέσωμεν τὴν ζωὴν μας, τίπο-
τε δὲν ἤμπορεῖ νὰ μᾶς φοβίση. Εἰς τὸν
στρατὸν Του ἀνήκομεν ὅλοι, ὅσοι συγκρο-

τοῦμεν ἐπὶ τῆς γῆς τὴν Ἐκκλησίαν Του. καὶ διὰ τὴν Βασιλείαν Του προορίζομεθα ὅλοι, ὅσοι μὲ τὸ ἅγιον Βάπτισμα ἔχομεν γίνεαι ἀκληρονόμοι Θεοῦ, συγγληρονόμοι δὲ Χριστοῦ». Συμμέτοχοι δὲ τῆς παντοδυναμίας Του γινόμεθα, ὅταν εὐχριστῶς καὶ ἀδυστάκτως πιστεύομεν καὶ τίποτε δὲν εἶναι ἀδύνατον τότε δι' ἐκεῖνους, πού γνωρίζουν τί θέλουν καὶ τί ζητοῦν. Μῆτε τὰ λυπηρὰ τοῦ κόσμου εἶναι ἀρκετὰ νὰ μᾶς ἀποθαρρύνουν, μῆτε ὁ θάνατος εἶναι ἱκανὸς νὰ μᾶς τρομοκρατήσῃ, ὅταν ἔχωμεν μαζί μας Ἐκεῖνον, εἰς τὸν Ὅποιον τὰ πάντα ὑποτάσσονται καὶ ὁ Ὅποιος ἐξεμῆδένισε καὶ τὴν δύναμιν τοῦ θανάτου.

Ἄλλὰ συμβαίνει κάποτε νὰ τὸ λησμονοῦμεν αὐτό. Καὶ δι' αὐτὸ ἡ ζωὴ μας εἶναι

γεμάτη ἀπὸ θλίψιν καὶ ἀγωνίαν. Ἄν εἰς κάθε περίστασιν, πού μας φέρνει θλίψιν καὶ δάκρυα, θέλομεν ν' ἀκούομεν τὴν φωνὴν Του, θὰ Τὸν ἀκούομεν πάντοτε νὰ λέγῃ εἰς τὸν καθένα μας: «Μὴ κλαῖτε». Διότι Ἐκεῖνος ἔχει διὰ κάθε πληγὴν τὸ βάλσαμον καὶ γνωρίζει, ὅστερα ἀπὸ κάθε ταραχῆν καὶ κάθε θλίψιν, νὰ χαρίσῃ τὴν γαλήνην καὶ τὴν χαράν. Ἄφ' οὗ καὶ ὁ θάνατος ἀκόμη δὲν εἶναι διὰ τοὺς πιστοὺς Του, παρὰ ἡ ὁδὸς πρὸς τὴν ἀθανασίαν καὶ τὴν αἰωνιότητα.

Ἄς μὴ χάνομεν λοιπὸν τὸ θάρρος καὶ τὴν πιστοδοξίαν μας, ὅσοι πιστεύομεν εἰς τὸν Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν, ἐνάπιον τοῦ Ὅποιο «πᾶν γόνου κάμψει ἐπουρανίων καὶ ἐπιγείων καὶ καταχθονίων».

ΕΝ ΗΜΕΡΑΙΣ ΣΤΕΡΗΣΕΩΝ

(Ἐξόδ. 16, 1-35)

Κατὰ τὴν πορείαν τῶν Ἰσραηλιτῶν διὰ μέσου τῆς ἐρήμου ἔλειψαν, φυσικά, αἱ τροφαὶ καὶ δὲν ἦτο πλέον δυνατόν νὰ εὐρεθῇ μῆτε τὸ ἀπαραίτητον διὰ τὴν ζωὴν των ψωμί. Εἶχαν μάλιστα περάσει περίπου 40 ἡμέραι, ἀφ' οὔτου ἐφυγαν ἀπὸ τὴν Αἴγυπτον, καὶ ἀκόμη εὐρίσκοντο εἰς τὴν ἐρημον Σίν, μεταξύ Αἰλαίμ καὶ Σινά. Τί θὰ ἐγένετο ὁλος αὐτὸς ὁ λαός, χωρὶς τροφήν, καὶ πῶς θὰ ἐξηκολούθει τὴν πορείαν του, ἐξηντλημένος ἀπὸ τὴν πείναν; Ἔτσι θὰ ἐσκέπτετο ὁποιοσδήποτε ἄνθρωπος μὲ κοσμικὸν φρόνημα, πού δὲν θὰ εἶχε πείραν τῆς ὑψίστης δυναμείας τοῦ Θεοῦ.

Ἄλλ' ὁ Μωυσῆς δὲν ἀνησύχησε διόλου διὰ τὴν ἑλλείψιν τῶν τροφῶν ἤξευρεν ἐκεῖνος, ὅτι ὁ Θεὸς πού τὸν εἶχε στείλει διὰ νὰ ἐλευθερώσῃ τὸν λαόν του, τοῦ εἶχεν ὑποσχεθῆ, ὅτι θὰ εἶναι μαζί του διὰ νὰ φέρῃ εἰς πέρας τὸ δύσκολον καὶ βαρὺ αὐτὸ ἔργον ἐγκώριζε τί ἔκαμεν εἰς τὴν Αἴγυπτον ὁ Θεός, διὰ νὰ ἀναγκάσῃ τὸν Φαραῶ νὰ ἐλευθερώσῃ τοὺς Ἰσραηλίτας ἐγκώριζε τί ἔκαμεν ὁ Θεός, πρὸ ὀλίγων μόλις

ἡμερῶν, χάριν τοῦ λαοῦ Του εἰς τὴν Ἐρυθρὰν θάλασσαν, καὶ ἦτο βέβαιος, ὅτι καὶ τώρα Ἐκεῖνος θὰ εὕρισκε τὸ μέσον τῆς σωτηρίας ἀπὸ τὸν νέον κίνδυνον, πού ἤρχισε ν' ἀπειλῇ τὸν λαόν, πού διεσώθη μὲ τὸσον θαυμαστὸν τρόπον ἀπὸ τὰς χεῖρας τῶν Αἰγυπτίων. Ἔτσι ἐσκέπτετο ὁ Μωυσῆς καὶ δὲν ἀνησύχησε διὰ τὸν κίνδυνον τῆς πείνης.

Ἄλλὰ ὁ λαός, εἶναι συνήθως ἄστατος καὶ ἀπαιτητικός, κάποτε δὲ καὶ ἐπιτόλιος καὶ βιαστικός, εὐκόλα λησμονεῖ τὰ καλὰ καὶ παραγνωρίζει τοὺς εὐεργέτας του, καὶ παρασύρεται εὐκόλα ἀπὸ τοὺς ἐπικινδύνους δημαγωγούς. Καὶ ὁ Ἰσραηλιτικὸς λαός εἰς τὴν περίστασιν ἐκείνην δὲν ὑπῆρξε διαφορετικὸς καὶ δι' αὐτὸ τὴν ἀταραξίαν τοῦ ἀρχηγοῦ του τὴν ἐθεώρησεν ὡς ἀδιαφορίαν. Ἐλησημόνησεν ἀμέσως τὰς εὐεργεσίας, ἐλησημόνησε τὸ θαυμάσιον γεγονός τῆς ἀπελευθερώσεώς του, τὸ ὅποιον ἔψαλε πρὸ ὀλίγων μόλις ἡμερῶν μὲ τὸσον ἐνθουσιασμόν, καὶ ἤρχισε νὰ γογγύζῃ ἐναντίον τοῦ Μωυσέως καὶ τοῦ Ἄαρων.

Ἡ Παρασκευὴ τῆς Διακαινησίμου

ΔΙ ΕΙΣ ΤΑ ΔΙΠΤΥΧΑ ΨΑΛΜΟΣ ΔΙ

Υδωρ ζωῆς ἤρρυτον τῆς Πηγῆς γῆς ἡσ

μα ἀχνυά τοσο προχεεεεε οντων ἀθαχάνα

τον δροοσιλιισμόν το νεύταρ τοο θεϊοει

ον την ξεενητην ἀαμβροοσιλιαν

το μεελλι τοο οειπεεεε τρεπιζέτι

Κατά

μη σωωω μεεε εν

6/4/55

Υδωρ το ζωήρρυτον τῆς Πηγῆς, μάνη το προχεόν
 τόν ἀθάνατον δροοισμόν, τὸ νεύταρ τὸ θεϊόν,
 τὴν ξέννη ἀμβροσίαν, τὸ μέλι τὸ ἐμ πέτρας, πῖστε
 τιμήσωμεν.

Ἡ Παρασκευὴ τῆς Διαμανθοποιήσεως

ΕΙΣ ΤΑ ΔΙΠΤΥΧΑ ἦχος $\overline{\text{ΔΙ}}$

$\overline{\text{ΔΙ}}$
 Δωρο τω η η η ρυ τον τη ηι Πη η η γη η η ης
 μα αν να το ο προ χε ε ε ε ο ον τον χ θ α αν να
 τον δρο σι ι ι σμον το νε υπα χρ το ο θει ει ε
 ο ον την ξε ε νη η ην χ α μ βρο σι ι ι αν
 το με ε λι ιι το ο ο ευ πεε εε τρς πι ζει τι
 μη η σω ωω χ μεε εν εν

Κατά.

6/4/55

Δωρο το ζώρηρον τῆς Πηγῆς, μάνη τὸ προχέον
 τὸν ἀθάνατον δροσισμὸν, τὸ νέυτηρ τὸ θεῖον,
 τὴν ξένην ἀμβροσίαν, τὸ μέλι τὸ ἐμ πέτρας, πίστει
 τιμήσωμεν.

The Department of Mathematics

ΕΙΣ ΤΑ ΔΙΟΤΥΧΑ

Handwritten mathematical text, likely a letter or report, containing several lines of text and some faint diagrams or symbols.

N.T.B.

Handwritten text at the bottom of the page, possibly a signature or a concluding note.

«Διατί δὲν μᾶς ἀφήκατε—ἐφώναζαν—ἐκεῖ ὅπου ἐκαθήμεθα, κοντά εἰς τὰ καζάνια μὲ τὰ κρέατα, ὅπου τὰ ψωμιά ἦσαν ἀφθονοῦν καὶ ἐχορταίναμεν, ἀλλὰ μᾶς ἐφέρατε ἐδῶ εἰς τὴν ἐρημον, διὰ νὰ μᾶς θανατώσετε διόλου μὲ τὴν πείναν;»...

Ποῦ ἄλλου θὰ κατέφευγεν ὁ Μωϋσῆς εἰς τὴν νέαν αὐτὴν κρίσιν καὶ πῶς ἀλλοιῶς θὰ ἤμποροῦσε νὰ ἀντιμετωπίσῃ τὴν νέαν αὐτὴν ἐξέγερσιν καὶ τὴν ὀχλαγωγίαν; Ποῦ ἄλλου, παρὰ εἰς Ἐκεῖνον, ποῦ τοῦ εἶχεν ἀναθέσει τὸ βαρὺ ἔργον νὰ ἐλευθερώσῃ αὐτὸν τὸν δύσκολον καὶ κακομοιημένον λαόν!

Καὶ ὁ Θεὸς δὲν ἐπερίμενε κἄν νὰ τὸν παρακαλέσῃ ὁ δοῦλος Του, ἀλλὰ τὸν ἐπρόλαβεν εἰς τὸ αἴτημά του καὶ τοῦ ἀνήγγειλεν, ὅτι ἔχει ἐτοιμάσει τὴν λύσιν τοῦ δράματος. Θὰ βρέξῃ «ἄρτον ἐξ οὐρανοῦ» καὶ οἱ Ἰσραηλίται πρέπει νὰ μαζεύουν καθ' ἑκάστην ὅσον χρειάζεται μόνον διὰ τὴν τροφὴν μιᾶς ἡμέρας· μόνον τὴν ἕκτην τῆς ἑβδομάδος θὰ μαζεύουν διπλασίαν ποσότητα, διὰ νὰ ἔχουν καὶ τὴν τροφὴν τῆς ἑβδόμης ἡμέρας, τοῦ Σαββάτου, καὶ νὰ μὴ ἀπασχολοῦνται εἰς βιοποριστικὴν ἐργασίαν κατὰ τὴν ἡμέραν αὐτὴν, ποῦ εἶναι ἀφιερωμένη εἰς τὴν λατρείαν τοῦ Κυρίου.

Τὴν θέλησιν τοῦ Θεοῦ ἀνεκοίνωσαν πρὸς τὸν γογγύζοντα λαόν ὁ Μωϋσῆς καὶ ὁ Ἀαρών, καὶ ἔδωκαν τὰς συστάσεις ποῦ ἔπρεπε πρὸς τοὺς συμπατριώτας των. Ἄλλὰ δὲν ἦτο δυνατόν νὰ συντηρηθῇ ὁ λαὸς μόνον μὲ τὸ ψωμί! Ἐργισαν πάλιν αἱ μεμψιμοιρίαι καὶ ὁ Θεὸς ἐπρόλαβε, πρὶν τὸν παρακαλέσων, καὶ ὑπεσχέθη νὰ στείλῃ καὶ κρέας διὰ τὸν πεινῶντα λαόν Του: «Ἦκουσα τοὺς γογγυσμούς των υἱῶν Ἰσραὴλ· εἶπέ τους—παρήγγειλε πρὸς τὸν Μωϋσῆν—ὅτι τὸ βράδινον θὰ φάγουν κρέας καὶ τὸ πρωῖον θὰ χορτασθῶν ἀπὸ ψωμιά, καὶ θὰ ἐνοήσουν, ὅτι ἐγὼ εἰμαι Κύριος ὁ Θεός σας». Ἡ δόξα τοῦ Κυρίου εἶχε φανῆ εἰς τὴν νεφέλην καὶ τὴν αἶθεν διὰς ὁ λαός. Ὁ Κύριος ἐπεσκέφθη τὸν λαόν Του.

Τὸ βράδινον διηγῆται ἡ Ἁγία Γραφή—ἀνέβησαν ὀρτύκια καὶ ἐσκέπασαν τὸ στρατοπέδον τῶν Ἰσραηλιτῶν καὶ ἐπιασαν ἀπ' αὐτὰ ὅσα ἤμποροῦσεν ὁ καθείς, τὸ δὲ πρωῖον στρώμα δρόσου ἐσκέπασεν ὅλα τὰ πέραξ τοῦ στρατοπέδου καὶ, ἀπ' οὐ ἀνέβη τὸ στρώμα τῆς δρόσου, κἄτι λεπτὰ καὶ στοργυρά, λεπτὰ ὡσάν τὴν πάχνην, εἶχαν ἀπομείνει εἰς ὅλην τὴν ἐπιφάνειαν τῆς ἐρήμου. Καὶ οἱ Ἰσραηλίται ἠπόρησαν καὶ ἤρώτα ὁ ἕνας τὸν ἄλλον: «τί εἶναι τοῦτο;» Ὁ δὲ Μωϋσῆς ἀπεκρίθη: «Αὐτὸ εἶναι τὸ ψωμί ποῦ σᾶς δίδει ὁ Κύριος, διὰ νὰ φάγητε!»

Καὶ ἰδοκίμασαν οἱ Ἰσραηλίται τὸ οὐρανόπνευτον αὐτὸ ψωμί, ποῦ ὁμοίαιζε μὲ τὸν σπόρον τοῦ κολιάνδρου, καὶ ἡ γεῦσίς του ἦτο ὡσάν τὴν μελωμένην τῆγανίαν.

Τεσσαράκοντα ἔτη διήρκεσεν ἡ περιπλάνησις τῆς ἐρήμου· καὶ ἐπὶ τεσσαράκοντα ἔτη ὅλος ἐκεῖνος ὁ λαὸς ἐτράφη κατ' αὐτὸν τὸν θαυμασίον τρόπον· καὶ κανένας δὲν ἀπέθανεν ἀπὸ τὴν πείναν!

Τὰς ἀνάγκας τοῦ ἀνθρώπου τὰς γνωρίζει καλλίτερα ἀπ' αὐτὸν ὁ ἴδιος ὁ Θεὸς ποῦ τὸν ἐπλασεν, «Οἶδε γὰρ ὁ Πατὴρ ὑμῶν ὁ οὐράνιος, ὅτι χρῆζετε τούτων ἀπάντων» (Ματθ. ζ' 32), ἀλλὰ ὁ ἄνθρωπος λησμονεῖ αὐτὴν τὴν ἀλήθειαν καὶ ἀπελπίζεται εἰς τὸν καιρὸν τῶν στερήσεων, διότι λησμονεῖ, ὅτι καὶ αἱ στερήσεις ἐξυπηρετοῦν κάποιον ὑψηλότερον σκοπόν, ποῦ ἔχει σχέσιν μὲ τὸ πραγματικόν, μὲ τὸ αἰώνιον, συμφέρον τοῦ ἀνθρώπου. Ὅταν ὁ Θεὸς θεωρήσῃ περιττὴν διὰ τὸν ἄνθρωπον του πλεόν τὴν δοκιμασίαν τῶν στερήσεων, ἔχει τὰ μέσα νὰ τὸν ἀπαλλάξῃ ἀπ' αὐτὴν καὶ κανένας ἀποκλεισμός δὲν ἤμπορεῖ νὰ ἐμποδίσῃ ἐκεῖνο ποῦ θέλει νὰ στείλῃ εἰς τὸν ἄνθρωπὸν του ὁ Θεός. Τὸ πρῶτον καὶ τὸ κύριον καὶ τὸ οὐσιαστικότερον εἶναι νὰ φροντίξῃ ὁ ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ νὰ συμμορφῶνῃ τὴν ζωὴν του μὲ τὸ θέλημα τοῦ Κυρίου, νὰ ἀναπτύξῃ εἰς

τὴν δοκιμασίαν τὴν ἀνοχὴν, τὴν ὑπομονὴν τὴν πίστιν, ποὺ χρειάζεται εἰς τὰς δυσκόλους στιγμὰς· νὰ μὴ ἀφήσῃ τὸν ἑαυτὸν του νὰ παρασυρῆ εἰς πράξεις σκοτεινὰς, ποὺ δὲν ἠμπορεῖ παρὰ νὰ τὸν ἀπομακρύνουν ἀπὸ τὸν Θεόν, διότι καμμία ἀνάγκη καὶ καμμία στέρησις δὲν ἠμπορεῖ νὰ ἀποτελέσῃ δικαιολογητικόν, διὰ νὰ παραβῶνιμεν τὰς ἐντολάς τοῦ Κυρίου. Νὰ ζητῆ πρέπει ὁ ἄνθρωπος πρῶτον ὅ,τι ἀρέσκει εἰς τὸν Θεόν, καὶ Ἐκεῖνος ὑπεσχέθη διὰ τοῦ Υἱοῦ Του, ὅτι καὶ ἔλα τὰ ἄλλα ὅσα χρειάζονται εἰς τοὺς ἐκλεκτοὺς Του, τὰ ἔχει ἑτοιμα πάντα δι' αὐτοὺς. Ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς μᾶς τὸ εἶπε πολὺ καθαρά: «Ζητεῖτε πρῶτον τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν δικαιοσύνην Αὐτοῦ, καὶ ταῦτα πάντα προστεθήσεται ὑμῖν» (Αὐτὸς 33).

Καὶ μῆπως δὲν ἔχομεν ζωντανὴν πεῖραν τῆς ἀληθείας αὐτῆς;

ΕΥΣΕΒΕΙΣ ΣΤΟΧΑΣΜΟΙ

«Ὁ μικρότερος ἐν πᾶσιν ὑμῖν ὑπάρχων, οὗτός ἐστι μέγας»
(Λουκ. 9')

Περὶεργος ἀντίληψις! Διὰ τὸν κοσμικὸν ἄνθρωπον τελείως ἀκατανόητος συλλογισμὸς! Ὅ,τι φαίνεται μικρὸν εἶναι πραγματικὰ μεγάλο! Καὶ ὁμοῦ συμβαίνουν εἰς τὴν πνευματικὴν ζωὴν αὐτὰ τὰ... παρῶσα. Τὸ μεγαλεῖον εἶναι ἑσωτερικόν, εὐρίσκεται εἰς τὸ βάθος τῆς ψυχῆς μας, εὐδὺς ὡς τὸ φέρομεν εἰς τὴν ἐπιφάνειαν διὰ νὰ ἐπιδειχθῆ, ἐξατμίζεται καὶ χάνεται. Δὲν ἐπιδεικνύεται τὸ ἀληθινὸν μεγαλεῖον, οὕτε κομπορρημονεῖ, οὕτε ζητεῖ πρωτεία καὶ προβαδίσματα. Δὲν ἀποτελεῖται ἀπὸ πράγματα ἐξωτερικά. Τὸ ἀληθινὸν μεγαλεῖον εὐρίσκεται εἰς τὴν ποιότητα τοῦ χαρακτήρος μας καὶ ὁ πραγματικὸς μέγας χαρακτήρ δὲν χάνεται ποτὲ μὲ τὰς ματαιοδόξους ἐπιδείξεις. Ἦμπορεῖς νὰ γίνῃς ὄλων ὑπέρτης εἰς τὸ ἄγαθόν; Εἶσαι κύριος πραγματικός, εἶσαι ἀληθινὰ μέγας! Αὕτη εἶναι ἡ οὐσία τῆς θαυτεράς χριστιανικῆς ἀρετῆς.

ΜΕ ΤΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΝ ΜΑΣ

ΕΠΟΡΤΟΛΟΓΙΟΝ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

(11—17 Ὀκτωβρίου 1954)

11. Δευτέρα: Φιλίππου ἀποστόλου, τοῦ Διακόνου.
12. Τρίτη: Πρῶτου, Γαρχου, Ἀνδρονίου μ.
13. Τετάρτη: Κάρπου, Παύλου, Ἀγαθῆς μ.
14. Πέμπτη: Ναζαρίου καὶ Γερβάσιου μαρτ.
15. Παρασκευὴ: Λουκιανῆ καὶ Σαβίνου ὁσίων.
16. Σάββατον: Λουγίνου τοῦ Ἐκατοντάρχου μ.
17. Κυριακὴ: Δ' Λουκᾶ, Ἁγ. Πατῆρον Ζ' Οἰκουμεν. Συνόδου. Ὁσῆη Προφήτου.— Ἦχος α' Ἐσθῆριν Ζ'.

Η ΙΕΡΑ ΜΕΛΕΤΗ ΜΑΣ

Αὕτην τὴν ἐβδομάδα συμπληροῦται ἡ ἀνάγνωσις τῆς πρὸς Ἐφesoῦς ἐπιστολῆς. Εὐαγγέλιον συνεχίζεται τὸ κατὰ Λουκᾶν.

Ἐβδομάς δωδεκάτῃ ὀγδόῃ

(11-17 Ὀκτωβρίου 1954)

Δευτέρα	(11):	Ἐφεσ. 4,25—32
Λουκ. 7,36—50
Τρίτη	(12):	Ἐφεσ. 5,20—25
Λουκ. 8,1—3
Τετάρτη	(13):	Ἐφεσ. 5,25—33
Λουκ. 8,22—25
Πέμπτη	(14):	Ἐφεσ. 5,33—6,8
Λουκ. 9,7—11
Παρασκ.	(15):	Ἐφεσ. 6,18—24
Λουκ. 9,12—18
Σάββατον	(16):	Α' Κορ. 15,39—45
Λουκ. 9,12—18
Κυριακὴ	(17):	Τίτ. 3,8—15
Λουκ. 8,5—15

Σημείωσις: Τὸ ἀποστολικὸν ἀνάγνωσμα τῆς προσεχούσης Κυριακῆς (17), εἶναι τὸ τῆς ἑορτῆς τῶν Ἁγ. Πατέρων.

Δι' ὅ,τι ἀφορᾷ τὴν «ΦΩΝΗΝ ΚΥΡΙΟΥ»
ἀνευθουνητόν:

Αἰδέο. Πρωτ. Ἐμμ. Γ. Μυτιληγαῖον
Ἰαίου 1, Ἀθήναι. (Τηλῶφ. 72.112).

Υπεύθυνος Τυπογραφείου
Τιμ. Ρούτσης, Ἰαίου τοῦ Ἀποστόλου 4.

Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας, Ἀθήναι. Ἰαίου 1, Τηλῶφ. 72-112.